

[Alfred Hansen]

Men det er jo ikke noget usædvanligt, at disse tre store partier har et samarbejde. De har altså kunnet samarbejde om at skabe dramatik i dag i forbindelse med drøftelsen af tvangsforanstaltninger over for pensionskasser og i forbindelse med regeringens erkendelse af, at de ikke er i stand til at løse landets problemer.

Jeg synes nok, det var lidt flot, da statsministeren tidligere på dagen sagde, at vi skal forsøge at løse nogle af de problemer, vi står over for. Nej, hr. statsminister, vi står lige midt i dem. Hvis statsministeren mener, vi kun har set den del af isbjerget, som er over vandoverfladen, så tror jeg nok, jeg er enig med statsministeren. Men vi står midt i problemerne, hr. statsminister, og har gjort det længe.

Når jeg vil vove den påstand, at der er tradition for et samarbejde mellem disse tre store partier, bygger det på historiske kendsgerninger. Hvem er det, der har bestemt udviklingen i Danmark i 1960'erne og i 1970'erne? Det er fortrinsvis de fire gamle partier. Derfor er det naturligvis ikke rigtigt, hvis man giver den nuværende regering hele ansvaret for den situation, vi befinder os i. Men den nuværende regering og tidligere socialdemokratiske regeringer har hovedansvaret, idet det nemlig er socialdemokratiet, der længst har haft regeringsmagten siden anden verdenskrig. Men de er stort set i alle store spørgsmål blevet støttet enten af venstre og de konservative samtidig eller af de konservative på ét tidspunkt og venstre på et andet tidspunkt.

Derfor er det naturligvis heller ikke realistisk, hvis man rundt omkring tror, at hvis bare venstre og de konservative får regeringsmagten, vil der komme helt andre boller på suppen, for de vil naturligvis, hvis man bygger på det traditionelle samarbejdsmonster med blokke og faste flertal, være afhængige af socialdemokratiets nåde. Og hvad er forskellen på en socialdemokratisk politik minus 10 pct. og en VK-politik minus 10 pct?

Nu har socialdemokratiet altså igennem en årrække taget al lysten fra folk til at arbejde, til at producere og til at spare op. Vi har et særdeles velfungerende produktionsapparat i både landbrug, håndværk og industri. Problemet er blot at få hjulene i gang. Efter at regeringen åbenbart erkender, at den ikke rigtig kan løse problemer, spejder man nu

horisonten rundt for at finde nogle kapitalophobninger, som man kan få fingre i, og det har jo resulteret i, at regeringen nu foreslår tvangsindgreb over for de opsparede midler, som er i pensionskasser og i forsikringsselskaber.

Jeg vil gerne mane den misforståelse i jorden, som går ud på, at disse penge ligger i en skuffe. De penge, som igennem en årrække er indbetalt af kommende pensionister til disse store kasser, er investeret først og fremmest i kreditforeningsobligationer og er derudover investeret i statsobligationer. Der er ikke flertal i folketinget for tvangsindgreb over for disse fondsmidler, og der er heller ikke flertal i befolkningen for, at man skal fjerne tilliden til systemet ved pludselig at tvangsindgribe.

Men pengene er altså investeret; de er ude at arbejde, og i det øjeblik man nu pålægger pensionskasser, forsikringsselskaber og banker og sparekasser, og hvad man ellers kan finde på, at anbringe pengene i noget ganske bestemt, må disse penge naturligvis tages fra andre investeringsobjekter, eller de vil ikke fremover kunne investeres mere end ét sted, som det også tidligere er blevet fremført i debatten. Derfor er der naturligvis ikke øget likviditet at hente; der vil være nogle følger-virkninger, som regeringen ikke har analyseret konsekvensen af.

Alle trænger til kapital, navnlig billig kapital til lavere rente, men det er jo ikke nok at få billig og risikovillig kapital til erhvervslivet. Det er også nødvendigt, at der skabes rentabilitet i erhvervslivet. Ellers vil det være en årlig tilbagevendende begivenhed, at erhvervslivet eller dele deraf igen mangler kapital.

Derfor er der grund til at spørge regeringen om, hvad den har tænkt sig der skal foretages for at skabe rentabilitet i erhvervslivets produktion fremover.

Mon ikke der er et udbredt ønske om, at der skal være mulighed for og lyst til at spare op? Vi synes i retsforbundet, det er en god grundholdning at have, at store dele af befolkningen, som er raske og har deres arbejde og deres indtjening, selv er med til og selv har et ansvar for, hvordan de vil klare sig, når de bliver ældre. Men vi er tilhængere af, at man naturligvis ikke kan have skattebe- gunstigede opsparinger. Det skal være sådan, at man, hvis man ønsker at spare op på en